

Pagini de jurnal

Miercuri - 1 ianuarie 2020 - Iași

LA MULȚIANI!

Au trecut ani mulți de când nu am mai scris într-un jurnal. Când mi-a venit ideea de a scrie pentru prima dată un jurnal, eram elevă de liceu. Venisem de la un film, unul rusesc. Țin minte și astăzi că se numea „E permis să calci pe iarbă”. Dar nu mai țin minte decât că am plâns. Au rușii un talent de a se da victime ale războaielor, încât, urmărind acel film, m-am transpus în pielea eroinei, o copilă rămasă fără părinți, în timpul războiului. Al Doilea Război Mondial.

Așa că, am ajuns eu acasă la mătușa, la care locuiam pe atunci, am luat un caiet și un stilou și am început a mă tânguî și eu hârtiei pe care scriam. Ce anume am scris, nu mă întrebați, că nu mai am de unde ști, însemnările acelea, într-un final, au ajuns, cred eu, cenușă în soba mătușii.

Ce anume urmează să scriu aici? Iarăși nu mă întrebați!

Despre ce ar putea scrie o persoană ca mine, operată de curând? Să mă plâng de boala mea? Nu-mi stă în fire, dimpotrivă, încerc să ascund lumii adevărul. Bine c-am trecut și peste asta!

Oare i s-a mai întâmplat cuiva să viseze sub anestezie? Pentru că eu știu foarte bine ce am visat, dar nu-mi pot explica visul acela, de parcă aș fi trăit în realitate. Doar profesorul Dulcan ar putea ști ce-a fost cu visul meu, în care eram înconjurată de o mare adunare de oameni, numai bărbați, toți îmbrăcați în haine negre, lungi, ca de călugări. Stăteau la sfat, vorbeau fără de înțeles pentru mine, în șoaptă, ca și cum s-ar fi ferit să nu-i aud. În cele din urmă, unul, ce părea a fi „șeful”, decide, cu glas tare și răspicat: „Eu sunt de părere să o scoatem din evidență!”

Tocmai atunci, visul mi-a fost întrerupt de o voce de bărbat:

- Treziți-vă, doamnă! Tocmai ați fost operată. Treziți-vă! striga vocea, tot mai tare.

Am revenit la realitate, fără a mai afla cine erau personajele din vis și cine era cel care voia să mă scoată din evidență și din care evidență! Mă

aflam la terapie intensivă.

M-am trezit cu greu din anestezie și-am simțit o durere ascuțită în partea inimii. Primul meu gând a fost la medicul care mă operase, pe care am început a-l striga. Dar medicul meu nu mai era lângă mine, intrase într-o altă operație.

- Nu aveți cum simți vreo durere, sunteți sub anestezie! Îmi spune o asistentă.

- Și-atunci, de ce mă doare așa de tare?

- Sunteți bolnavă cu inima? Întreabă ea.

- Da, scrie în fișă, aveți datele acolo.

Abia după ce-au răsfoit fișa au început a se agita, cam vreo 3-4 cadre medicale, unul îmi verifica pulsul și tensiunea, unul introducea în tubul de perfuzii calmante și medicamente pentru inimă... și cam asta a fost tot.

Curios cum de m-am trezit cu mintea atât de limpede după o anestezie generală și un vis de coșmar! Un vis pe care nimeni nu-l credea, nici chiar medicul care m-a operat:

- Sunteți prima persoană care ne spune c-ar fi visat sub anestezie. Și-apoi, aici suntem toți îmbrăcați în halate albe! glumește medicul, neîncrezător în visul meu.

Dar eu știam că visul a existat. Și aveam așa, ca o presupunere, că, de n-aș fi fost trezită la timp din anestezie, nu cred că aș mai fi putut să revin la realitate. Oare visul meu prevestea că acea voce mă va scoate de sub anestezie, văzând că eu nu am de gând să mă trezesc singură, deși trecuse ceva timp de la operație?

E doar o părere, pentru că am căutat explicații chiar și la medicul anestezist, dar nimeni nu m-a lămurit.

Aseară, de pe mobil, i-am trimis un mesaj de „mulți ani” medicului care m-a operat. Mi-a răspuns, amabil, ca de obicei, și mi-a urat sănătate și numai bucurii.

Așa voi face, domnule doctor - am spus în sinea mea. Mă voi bucura de viață. Dar cum?

Și uite așa mi-a venit ideea acestui jurnal, căruia pot să-i spun tot ce mă doare, ce mă apasă, sau, dimpotrivă, mă face bucuroasă.

Dacă m-aș jelui cuiva, ce aș câștiga? Îmi va da cineva ani în plus de viață? Voi fi mai fericită dacă am să plâng?

Se spune că boala asta te aduce la depresie. Dacă stau bine și mă gândesc, eu am fost o depresivă de când eram copil. Și, iată, am trecut prin viață, cu bune și relele ei. Hm, aș putea spune, cu mai multe rele, decât bune. Dar și binele și răul fac parte din viața noastră.

Nu știu cum s-a făcut că, așa depresivă și emotivă cum eram, am ajuns să cunosc oameni minunați, am avut profesori minunați în gimnaziu și în liceu, unii chiar m-au îndrăgit, alții, cum a fost cazul profesorului de istorie din liceu, m-au iubit, mi-au îndrumat pașii spre cunoașterea pasiunii pentru istorie.

Dar cel care m-a motivat spre scriere a fost ilustrul meu consătean, medic, scriitor, traducător, eseist - domnul C. D. Zeletin, pe numele-i adevărat Constantin Dimoftache.

Primul meu roman, intitulat „Întâlnirea din tren”, l-am scris la îndemnul domnului C. D. Zeletin. Numai după ce a citit manuscrisul, și-a dat „girul” pentru editare.

Cartea a fost lansată în noiembrie 2009, la Bârlad, în cadrul „Academiei Bârlădene”, al cărei președinte de onoare este domnul C. D. Zeletin, care mi-a făcut cinstea și onoarea de a se deplasa la Bârlad, însoțit de fratele dumnealui, „domnul Lulu”.

Dacă domnul Zeletin a făcut prezentarea cărții, concomitent, cu prezentarea satului nostru de obârșie, domnul Lulu a fost susținătorul meu din umbră, cel care m-a încurajat și l-a îndemnat pe domnul Zeletin să îmi citească scrierea. Primul care a citit-o a fost chiar domnul Lulu, așa cum o făcea și cu scrisorile pe care i le trimetam domnului Zeletin. Pe atunci, aveam doi susținători, în persoana celor doi domni Dimoftache. Astăzi, nu mai am pe nimeni, domnul Lulu a plecat spre cele veșnice, iar domnul Zeletin e tot mai bolnav și preocupat, în ciuda stării de sănătate, să ducă la bun sfârșit scrierile pe care le are începute.

Elena PETRIMAN-ȚARĂLUNGĂ